

Jakob B. Bjarnason, Síðu

“Vorboðinn”

Blað U.m.f. Vorboðinn
IV. ár. 2. tbl. 8.febrúar 1919

Verðfimm

Litgefandi: U. M. F. "Verðfimm"

Ritstjóri: Bjarni Gestsson

IV árs

2 bl.

Verðraunur.

Það var yndisfagurð nokkvöld, sólin var að hvefja
yftu úr hafsbúnaði og sendi mi sína sífustu geisla inn
síð dalauma. Hlífornar faguðrauðu urðu purpurarandur en
raðinn smádofnati, lílli sjó að sífustu á höfðu fjallshnjúkana
og hvarf svo alveg. Þetta var í júní, ég gekk sútur límið og raulaði
sýni minni mjó þessa úsú:

Syngjandi lífgandi lafandi vor
sem leivir oss draumanna á braut.

Slyokir kraftana herfir norð kynsala þor
og kreitur þurð sjúhvirja þraut.

Út og út slansaði ég, líl að skota mjúlsprungin blöu,
sem urðu á megi minum, en mi voru í þann megin að
leggja samman blöuþrónumar og leia sig undir hina röku
nótt. Fuglamir voru mikið líl hattir að syngja og
hin helga valvri var að breiðast yfir allt. Þegar ég

kom sudur í hlitina setti jeg mig niður á mjúka mossa-
fumbur, við silfurboran uppsprettulök, sem hoppaði af steini
á stein niður hlitina. Þarna sat jeg aðilungi og maut hins
yndisfagra úlsýnis yfis sveitina og fjörfinn, sem lá dimm-
blár og garalans fyrir föllum míj. Öll þessi ró og hin
þjótta lakjarsuta höfðu smámsaman þau áhrif á mig að
yfis mig farið þungu svefnhöfði, jeg hallaði míj þú
upp að mjúku þúfu og ljét þinu velkomna gest, svefnim
lofa augum mínum, en hin dýrlega systir hans
draumgyfjan tók sál mína með sjó í eitt af þessum
undursamlegu fertalögum. Við svifum á sláð úr í geiminn,
þemma óvondanlega geim, við bárumst með flughrata yfis löng
og láf; hin sýndi míj slótar borgir og blómlegar sveitir, há
sjálf og eyðimerkur og margt fleira, sem jeg aðeins hafði gjört
míj hugmynd um, en varð nú allt gleggva í hinni merkilegu
skuggsjá, sem jeg nú leit það í. En hvers var fertinni heilit,
hafði hin engan áfangsláð; jö þarna kom svarit. Framundan
sá jeg rísa undursfagra höll, alla sem eitt ljóshaf, smátsfagris
hljómar bárust þar til eyrna mína. En allt í einu fann
jeg að draumgyfjan lasaði lókin, jeg reyndi að halda míj

föllum en árangurslaust, jeg fjell, höllin smáhvass sjánum
mínum, einhver óvöðakendur hrallur fór um mig allan, draum-
mínum var leinn. Hvers oft er það ekki, sem þinnar fegurðu
draumsýnis og loftkastalar mesta að engu þegar til verulekans
kemur. Hvers oft begraft ekki þinnar fegurðu vonir og
famblitas drammar, er ekki eins og öllu svo stjórnað af ein-
hverjum ósýnilegum krafti, sem engin fór sjó eta skilit.

Með þessari hugsanir í höftinu reikasti jeg heimleitu og lagfistu
lif kuldar um leit og hinir fyrstu geistar morgunsálarinnar laddust
inn um gluggann mínum. Bjarni Þerlsson.

Hausblár.

- Brot -

Haldaði svali bljórt norðan af fjállumunum, loftit grátt og kulda-
legt quífði yfis landinn, eins og það voru að hugsa um að láta
sig falla og eyðileggja með þú allt sem fyrir yfði. Hausbláur
hildu yfis öllu, jörðin orðin gulgrá og fjállin nú þegar binnar
að fá hiltar fannabettur, sem wátu ofan í mistar hlitir.

Sumargestirnir okkar, lóan og spóinn og þeirra fylgijó fiskar
voru fyrir löngu lagfir á sláð til fjárbagari landa, þar sem alltaf

4 síð og sumar þegar velurinn leggt hjó að með fraski og
fannkyngi. Það var lýrjað að rökkeva, hin langa skammdegis
nóll var í nánd, meðrið var alltaf að verða iskyggilegra, gráir
skjjaþólskar leygðu sig á harra upp á norðuroflit, fjöpp-
uðu sjó saman og vöfust hvarjir um aðra, greiddust síðan
aflur örlílit í sundur, en hrístu um leið úr sjó hvílar
snjófligsur, það var and sjó á öllu að vetrabryggð voru í nánd
jafnvel skepnumar vitlusk úta það á sig, þó þó hópuðu sig
saman og leidutu í skjál, það var sem einhver hvíta blandin
író hufri gagnlekit meðvilund þeirra.

Myrkrið var skallit á, vindurinn ífrævi ómúslega í glufum
og gellum, snjófligsurmar fjellu nú órara líf jartar en áttur
og vindurinn ljék ekki slanda á sjó að taka þó sum leið
og þyrla þeim á undan sjó þarigat til fyrir varð einhvers
afdrup, þó sem þó slatnaendust og hlöfust saman í
þykka skafli. Ef opnud var hurð sta einhver glufa sásk
ekkerh nema ein samfeld yfa og ef einhverjum varð
það á að reka höfutið útfyrir dysustafim, mátti
hamm grípa höndumum fyrir andlitið til þess að ná
andannum, það mátti með samni segja að Norðri voru í

sinum elfdasta jölmóti. Það var óhugur í öllum þetta
ömurlega kvöld og margir voru þeir, sem lágu andvaka í
rúmmu sinum alla nóllina, þeir gátu ekki annað en hugað
um skepnumar sínar, sem máttu hrekjast úti í þessu vötu
netu, það var ekkert líklegra en það mundi rita mörgum af
þeim að fullu, þeim fansk, sem þeir sáju hvíta fömuna hlafast
utan að þeim smátt og smátt og að lokum fóru þó alveg í
kaf og það fór hollur um þá með lífhugumina. En allt lékur
enda og ein þessi hrikalega nóll, grá dagskiman smálysti
yfis landit, sem nú var alpakit snjó, fannrokit var að mestu
hatt, snarpar vindkvífur þyrlutu þó upp ötruhooru hritarokum
og um leið slit smásnjókoru úr hvítum skjjaþólskum og
hrökluð hjó og hvar um loflit, sem að ötru leyti var hviðrikt
en aði kuldalegh. Þú gaggist sólin upp yfis sjóndiildar
hringinn og varpar rautleytum þjanna yfis fannbarta sveitina
og þá er fyrst ein og lífsvollur fari að koma í ljós, menn og
skepnur sjást á ferð, haghl og þunglamalega þokast það áfram
yfis snjóbeituna, sem er úta meira en í hny. En dagarnir
eru stultir á þessum tíma árs og sálarimar mjúlar ekki lengi,
hemar skáhellu stjálw geistlar draga ekki mikit úr hinum

rikjandi kuleta, rökkrit forist, aflur yfir og með því hinar
fylgja hinar lindrandi stjörnur og hin bragandi norðurljós.

Alt þu kyrt og hljótt, ekkert sem rifur hina helgu kyrt
maturinnar, það þu eins og höfutskepnurvar hafi oflekit sig og
lagst til kvíldar til að safna kröflum og leia sig undir nýjann
hríka lík.

Þjámi Kestur.

Snildarvetkinu glata.

Þann lá fram á skrifborðið og sluddi hönd undir kinn,
fölnur og þreytlegur, það var autsjátt að vökur og áreynsla voru
voru að því kommas að yfirbenga krafta hans. Því framman
hamm lá binki af útskrifunum pappirsörkum, en til hlífar
láu nokkrar nýskrifar arkis, varla orðnar þurvar og var
autsjátt að þor höfðu merið skrifar með skjalfandi hendi
uppgesins manns. Alt þu einu var sem hann vaknaði af draumi
ofurlitlum fjörglampa brá fyrir í augum hans um leið og
hamm tók einu af þessum nýskrifuðum örkum, hann farði
ljósið var og fór að lesa hana með hinum mestu gamngafni
upp aflur og aflur, það var eins og hann voru að veqa og
meta hvert einasta orð, að lokum var sem hann kannaði að

einhverri niðurshötu, kuldalegt háðbrós forist yfir varis
hans um leið slendur upp og rópar samann hinum skrifuðu
örkum og gengur með þor að ofnumum, en það kemur hiki
á hann út að sjá hinar logandi glödur, hann fleggir
þeim aflur á burtið og lekur að ganga um gölf, aringinn
hefir fengit yfirhöndina, öðruhvorum slansar hann og labar
hugpanis síns og safuitandi upphálf: „Öv jeg sé
heimskingi að halda að nokkur matur vilji lesa slíka endo-
leysu, þessa ómökilegu draumora, sem hafa orðið til í minnum
hálfunglata heila, burt með það sem ekki þu þess verð að vera til.“
Þann addi að skrifborðinu, þess blóttu og mi var verkið umið.
Þessi örfjar minnið var híf dýrmatasta ritverk þessum til
örku. Nú skyldi hann fyrst þega hinar sífustu leyfor
þess voru að eytileggjast, hvílikt gildi það hafði í raun og
veru og hann fann með sárru beiskju til þess hvað það hafði
korkað margar andvörunatur og rífti, en ior þu varð ekki balt
hjetanaf, þessi gimskinn bókmentanna var eytilagður, sá sem
hefði komit nafni hans á allra varis hefði hann fengit að koma
fyrir almenningsjóni, hefði gjört hann að stórmenni síns tíma
og kúit honum bjarta framlið. Alt þella hafði þessi einhenni-

legi miskilningur ~~orkað~~ orkað, þetta ólífanlega með fadda
slóðati að geta ekki þolað það að lifa ósigur sta velta fyrir höndum
dómnum ambara. Nú eru lifin mörgar, mörg erfir matu or, sem hafa
shapað slóði sár en dani eru til, margir eru sem bera þessara
erfita líma ljósa menjar og munu bera meðan þeir lifa. Þessir nú
líðumst örlítil um í einum af hinum slóði þájum vorum, þu margt
fyrir augu okkar, meðal ambara sjáum við firtínt gufurkip liggja við
eina byggjuna, það attar til Ameríku, fjöldi farsuga slendur á þil-
förmu, bæti konur og karlar, meðal þessara manna komum við
auga á einn mann, sem er öðrum fremur einkennilegur, hann er
hár og gramur og fremur illa klítt í samanturfi við fólkut sem
í kringum hann er, andlitið er föll og magust, augabrimur
slúta fram yfir augun, sem líndra djúpl undir þeim eldvoör
og ramrakandi, allur svipur hans og láthagt bera velt, um
erfita og andsléymi lífins, hann er þögull og yfir ekki á neim
af samferðamönnum sínum en reikar aðeins afslur og fram með
samantitnar varir og þresta hnefa, án þess að veita nokkru
sjóstaka alhygli sem í kringum hann gjörst. En hves er
þessi einkennilegi maður? Það vita vist, fars af samferðamön-
num hans, en þeir sem kammast við hann kalla hann venju-

lega rafilinn eða flakninginn, þú þeir hafa aldrei heyrt hann
nefndan ammat. Þetta er nú samt í rann og veru samir maturinn
sem fyrir mörgum árum síðan leyrdist okkur í skrifstofu sinni,
samir maturinn, sem þá glalatu hamingju sinni á einu augnabliki
á svo einkennilegan hátt, og sem síðan hefir allaf verið að leyfa
göfnum en allaf lítið skipbról á þonum sínum og framliðar-
draumum og öll baráttan hefir smáin samann gjört hann að vilja-
lausum refti og mannhataru, sem nú á sífustu slundu tekur
það óþrifa ráð að fara til Ameríku, landrins þar sem allaf er
nóg pláss fyrir slík ónþogakeörn veraldsrimur. Nú gellur
eimpipau og skipið leggur af stað, það smá fjörlegist stáundina,
ið við höfðstokkinn sjáum við hvat hann slendur og höfði til
lands, hann veifar ~~vasaklit~~ þinnum eins og í kvettjuskini en
engin orð heyrast, honum er allaf þungt til þess. Skipið smá-
hvefjur sjónum okkar og hann líka, sem nú er að leggja ið á
hinas ókunnur brautir undralandsins Ameríku.

Þjarni Þestsson.

[Faint, illegible handwriting on a grid-lined page]

[A blank grid-lined page with some light staining]

